

SUD BOSNE I HERCEGOVINE

Broj : S1 2 K 003340 11 Kž

Datum: Donešena: 30. Maja 2011. godine
Otpremljena: 14. Juna 2011. godine

Vijeće u sastavu: sudija Mirza Jusufović, predsjednik vijeća
sudija Mirko Božović
sudija Redžib Begić

TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE

protiv

Adnana Hamzića

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine :

Ismet Šuškić

Branioci optuženog :

Advokat Dražen Zubak
Advokat Vlado Adamović

Broj: S1 2 K 003340 11 Kž
Sarajevo, 30.05.2011. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudija Mirze Jusufovića, kao predsjednika vijeća, te Mirka Božovića i Redžiba Begića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje stručnog saradnika Anide Saračević, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Adnana Hamzića, zbog krivičnog djela Neovlašten promet opojnim drogama iz člana 195. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), odlučujući o žalbama, Tužilaštva Bosne i Hercegovine, te branilaca optuženog Adnana Hamzića, advokata Dražena Zubaka i Vlade Adamovića, izjavljene protiv presude Suda BiH broj S1 2 K 003340 10 K od 24.12.2010. godine, nakon održane javne sjednice u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH, Ismeta Šuškića, optuženog Adnana Hamzića i njegovih branilaca, advokata Dražena Zubaka i Vlade Adamovića, dana 30.05.2011. godine, donio je:

P R E S U D U

I Odbija se, kao neosnovana, žalba Tužilaštva Bosne i Hercegovine, izjavljena protiv presude Suda BiH broj: S1 2 K 003131 10 K od 11.04.2011.godine.

II Djelimično se uvažava žalba branilaca optuženog Adnana Hamzića, pa se presuda Suda BiH broj: S1 2 K 003131 10 K od 11.04.2011.godine, **preinačava** u dijelu odluke o kazni, tako što se optuženi za krivično djelo Neovlašten promet opojnim drogama iz člana 195. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 29. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim, na osnovu navedenih zakonskih propisa, uz primjenu odredaba člana 39., 42. i 48. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od **3 (tri) godine**, u koju kaznu zatvora se, uz primjenu člana 56. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, ima uračunati i vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru, i to od 31.03.2010. godine do 06.05.10 godine.

U preostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmjenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 2 K 003340 10 K od 24.12.2010. godine optuženi Adnan Hamzić zvani "Atko", oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci presude počinio krivično djelo Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 2. u vezi sa stavom 1. i članom 29. KZ BiH. Uz primjenu navedenih zakonskih propisa, te u skladu sa članom 39., 42. i 48. KZ BiH, optuženi je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine, u koju kaznu mu je, u skladu sa članom 56. KZ BiH uračunato vrijeme provedeno u pritvoru i to od 31.03.2010. godine do 06.05.2010. godine.

Istom presudom a na osnovu člana 195. stav 4. KZ BiH, odlučeno je da se od optuženog Adnana Hamzića imaju oduzeti dvije aluminijske remenice sa četiri žlijeba srebrno sive boje, prečnika 175 mm, debljine 75 mm, valjkastog oblika i opojna droga kokain, neto mase 549,19 i 450,04 grama, dok se na osnovu člana 74. ZKP BiH optuženom imaju vratiti predmeti oduzeti po potvrdama SIPA-e o privremenom oduzimanju predmeta od optuženog Adnana Hamzića i Lejle Hamzić i to broj 17-02/3-5-1/10 od 31.03.2010 godine, 17-02/3-4/10 od 31.03.2010 godine, te broj 17-02/3-2/10 od 31.03.2010 godine.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine optuženi je obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka, a o načinu izmirenja i visini iznosa Sud će se odrediti posebnim rješenjem, po pribavljanju potrebnih podataka.

I Žalbe

Protiv navedene presude, žalbu je blagovremeno izjavilo **Tužilaštvo BiH** i to zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH žalbu u cjelosti uvaži kao osnovanu, pobijanu presudu preinači u smislu člana 314. stav 1. ZKP BiH i optuženom Adnanu Hamziću odmjeri kaznu zatvora za počinjeno krivično djelo u dužem trajanju. Takođe, protiv navedene presude žalbu je izjavio i optuženi **Adnan Hamzić po braniocima**, advokatima Draženu Zubaku i Vladi Adamoviću i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da se pobijana presuda potpuno preinači u pogledu utvrđenja krivične odgovornosti, da se osuđeni oslobodi krivične odgovornosti, a slijedom toga, oslobodi plaćanja troškova postupka, ili da se pobijana presuda ukine i odredi novo suđenje, ili da se pobijana presuda djelimično preinači u pogledu odluke o krivičnoj sankciji i optuženom izrekne adekvatna, blaža sankcija.

II Odgovori na žalbe

Na žalbu optuženog Adnana Hamzića, izjavljenu po braniocima, odgovor je dostavilo Tužilaštvo BiH sa prijedlogom da se pomenuta žalba odbije kao neosnovana, a da se izjavljena žalba Tužilaštva BiH uvaži i da se optuženom izrekne kazna zatvora za počinjeno

krivično djelo u dužem trajanju. Nasuprot tome, na žalbu Tužilaštva BiH odgovor je dostavio optuženi Adnan Hamzić po braniocu Draženu Zubaku, sa prijedlogom da se ista odbije kao neosnovana.

III Sjednica Apelacionog vijeća

Dana 30.05.2011. godine, održana je sjednica Apelacionog vijeća, na kojoj su stranke i branioci ukratko iznijeli svoje žalbe, odnosno odgovore na iste. Kako je tužilac izjavio žalbu samo zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, to je ponovio svoj stav da je prvostepeni sud, prilikom odlučivanja o istoj, precijenio olakšavajuće okolnosti dok nije dovoljno cijenio otežavajuće okolnosti. Optuženi je vlasnik preduzeća, dobrog je imovnog stanja, pa je ovo krivično djelo počinio čisto iz stanja pohlepe i obijesti sa ciljem da na brz način dođe do finansijskih sredstava. Imajući u vidu da se radi o kilogramu čistog kokaina, što takođe predstavlja otežavajuću okolnost, te kaznenu politiku kako ovog Suda, tako i šire, da se za ova krivična djela određuju veće kazne, tužilac ostaje kod datog prijedloga da se žalba u cijelosti uvaži i optuženom odredi kazna u dužem trajanju. U ostalom dijelu tužilac ostaje kod pismeno podnesene žalbe.

Branilac optuženog Adnana Hamzića, advokat Vlado Adamović u usmenom izlaganju žalbe ponovio je stav da krivično djelo nije utvrđeno na zakonit način, a prije svega zbog toga što nije poštovan zakon. Ističe da se u konkretnom slučaju nije radilo o simuliranom otkupu predmeta, te da je došlo do prekida izvršenja krivičnog djela, a sve kao posljedica preduzimanja pogrešnih radnji istražnih organa. Smatra da je odbrana dokazala da je sve počelo sa nezakonitom radnjom, koja nije preduzeta po nalogu suda, i o kojoj tužilac nije znao ništa. Iz tih razloga presuda je neodrživa. Branilac navodi da nije jasno gdje su dometi preispitivanja policije, jer se u spisu tek u momentu kada se vrši radnja uviđaja, kada se ušlo u prostoriju, pojavljuje osnov sumnje da je optuženi Hamzić mogući učinilac krivičnog djela. Osim toga, po navodima branioca, optuženi je svakodnevno dolazio do pošte gdje je imao svoj fah, pa je neosnovana tvrdnja tužioca da je kritičnog dana bio ispred pošte zbog preuzimanja predmetne pošiljke. Branilac takođe navodi da je povrijeđeno načelo zakonitosti, jer nije urađena daktiloskopija, iako je postojala mogućnost u tom momentu, da bi se utvrdilo ko je došao u dodir sa tom supstancom, te da je na svaki dokaz tužilaštva odbrana dostavila dokaz i kontraargument. Presuda očigledno na ključne odgovore u pogledu rada policije i tužilaštva samo zaprima informaciju, ali i ne rješava. U pogledu motivacije za počinjenje krivičnog djela, branilac navodi da je nejasno zašto bi optuženi učinio jednu ovakvu stvar, kad ima firmu sa 40 uposlenika, te da su u odnosu na ostala dva optužena, koji su sklopili sporazum o priznanju krivnje, kazne nesrazmjerne, jer ovaj optuženi ima najmanju sadržinu činjenja inkriminacije. Takođe se navodi da optuženi nije imao mogućnost dobrovoljnog odustanka od djela, jer ga je policija zaskočila, odnosno spriječila ga je. Konačni prijedlog je da se poštuje načelo zakonitosti i pretpostavka nevinosti te da sud preinači presudu na način da optuženog oslobodi odgovornosti.

Optuženi Adnan Hamzić naveo je da prihvata navode svog branioca, da je sa istim saglasan i da nema ništa dodati.

Tužilac je usmeno dao odgovor na žalbu branioca, te naveo da ostaje kod pismeno podnesenog odgovora, s tim što smatra da su tvrdnje odbrane nezakonite. Ističe da nije riječ

ni o kakvom simuliranju, nego zamjeni predmeta krivičnog djela, te da je predmetni tužilac u to vrijeme bio službeno odsutan, a da je tužiteljica koja ga je mjenjala u potpunosti bila upoznata i rukovođila cijelokupnim radnjama. Odgovarajući na dodatne navode odbrane, tužilac je istakao da su optuženi dobro isplanirali način dolaska droge, da je u tome i optuženi Hamzić imao veliki udio, te da se sa sigurnošću ne može povući paralela ko je organizovao ovu isporuku. Tužilac negira navode odbrane da je optuženi zbog svog posla išao svakodnevno do pošte, činjenicom da je jedan od svjedoka odbrane izjavio da je to bio njegov posao. Kako je u pitanju opojna droga kokain čijom se prodajom može brzo doći do ogromnog novca i čije stavljanje u promet bi imalo nesagledive štetne posljedice za zdravlje omladine, to tužilac ponovo iznosi stav da optuženom treba izreći veću kaznu u cilju postizanja svrhe kažnjavanja. Na kraju tužilac je iznio i stav da su ostali optuženi dobili takvu kaznu jer su zaključili sporazum o priznanju krivnje sa Tužilaštvom, a u protivnom da do toga nije došlo, vjerovatno bi i oni dobili mnogo veće kazne.

Branilac optuženog Adnana Hamzića, advokat Vlado Adamović, dajući odgovor na žalbu Tužilaštva BiH, naveo je da je na pretresu dana 12.11.2010. godine, na izričit upit da li je bio upoznat da će se sadržaj pošiljke zamjeniti, tužilac odgovorio da nije, te da Konvencija na koju se tužilac poziva govori o praćenju prometa droge kroz dvije države, a da sa Njemcima ništa nije dogovoreno. Oni su samo obavijestili organe naše države o prometu droge. Branilac u konačnici navodi da ne može biti otežavajuća okolnost činjenica da neko nije sklopio sporazum o priznanju krivnje.

Odgovor na žalbu Tužilaštva BiH dao je i branilac optuženog Adnana Hamzića, advokat Dražen Zubak u kome navodi da je iz odgovora tužilaštva na žalbu odbrane nejasno da li se tužilac drži svoje optužnice. Tako postavlja pitanje ko je bio organizator, Memović ili Hamzić, tim prije što nikakvi dokazi u spisu ne postoje da je optuženi učestvovao u ovom krivičnom djelu, a kamoli da je organizator. Ističe da se imovno stanje optuženog ne smije cijeliti kao otežavajuća okolnost, kako to predlaže tužilac, te da je optuženi porodičan čovjek, neosuđivan, da je bio pod mjerama zabrane više od godinu dana, da iste nije prekršio, da se odazivao na pozive suda, da nije sklopio sporazum jer nije kriv i nije ni želio da ga sklopi, te se zbog svega toga ne može osuditi više nego ostali.

Na kraju optuženi Adnan Hamzić je naveo da podržava stavove i ovog branioca, te dodao da je vrlo društveno odgovoran čovjek i građanin i da finansijski podržava mnoga udruženja.

Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, kako je to propisano članom 306. ZKP BiH, te izvršilo uvid u spis, Apelaciono vijeće je donijelo odluku kao u izreci iz razloga koji slijede:

IV Žalba optuženog Adnana Hamzića, izjavljena po braniocima

Prije svega, branioci u žalbi navode da se pobijana presuda zasniva na dokazima na kojima se po odredbama ZKP-a BiH ne može zasnivati, misleći pri tome na naredbu Suda BiH broj: KPP-23710 od 19.03.2010. godine, te navodeći da naredba pod tim brojem u spisu ne postoji. Branilac navodi da postoji naredba Suda BiH broj: KPP-23/10 od 19.03.2010. godine, koja se odnosi na osumnjičenog Adija Hasanovića, međutim prilikom postupanja po navedenoj naredbi nije dozvoljeno postupanje koje je činjeno u ovom predmetu, s obzirom

da je „policija“ predmetnu drogu zamijenila nekom drugom supstancom, što nije dozvoljeno jer je zakon jasan u smislu provođenja posebnih istražnih radnji nadzora prevoza i isporuka predmeta krivičnog djela. U tom smislu, žalba navodi da je u prvostepenom presudom ostalo nejasno ko je i kada odlučio, po čijoj naredbi i iz kojih razloga da se „kokain“ zamjeni nekom drugom supstancom, te je tako prekid prijevoza i isporuke predmeta krivičnog djela „simuliranom“ zamjenom supstance prekinuo radnju odnosno kontinuitet izvršenja krivičnog djela, te samim tim nije ni ostvareno biće krivičnog djela, jer nema izvršioca krivičnog djela „nelegalnog uvoza“, te se preuzimalac mogao optužiti jedino za pokušaj krivičnog djela, uz dokaze koji su prezentovani. Osim toga, u žalbi se navodi da je opis radnji u biću krivičnog djela (član 195. KZ BiH) koje se optuženom stavlja na teret različit, te da svaka od tih radnji (prodaja, prenos, nuđenje na prodaju, kupnja, prevoz, posredovanje, slanje, isporuka, izvoz) mora biti učinjena, dovršena da bi se ostvarila bitna obilježja djela.

Osim toga, žalba navodi da nijedna posebna istražna radnja nije upravljena na optuženog Adnana Hamzića, nego se iste odnose na Adija Hasanovića, kao i da je u prvostepenoj presudi počinjena bitna povreda postupka, jer je navedeno da je od učinilaca oduzeta „droga“, što nije tačno.

Međutim, navedene žalbene prigovore ovo Vijeće nalazi neosnovanim. Prije svega, Vijeće nalazi da je neosnovan žalbeni prigovor branioca da ne postoji naredba Suda od 19.03.2010. godine. Naime, evidentno je da se u konkretnom slučaju radi o tehničkoj grešci u pisanju, s obzirom da nije sporno da postoji predmetna naredba Suda, pod brojem: KPP-23/10 od 19.03.2010. godine, tj. od istog dana, te je sud u pobijanoj presudi, očiglednom omaškom u pisanju, umjesto broja naredbe 23/10, naveo broj 23710. Da se zaista radi samo o tehničkoj grešci, govori u prilog i činjenica da je na strani 5 pobijane presude, pravilno naveden broj predmetne naredbe, odnosno 23/10, što ukazuje na činjenicu da predmetna naredba zaista i postoji, te se u konačnici po istoj i postupalo, pa se na osnovu svega navedenog ne može reći da upravo greška u broju naredbe, pobijanu presudu čini nerazumljivom. Osim toga, ovo Vijeće napominje da branilac u svojoj žalbi ne spominje niti osporava predmetnu naredbu koja postoji u spisu pod valjanim brojem, na osnovu koje su i vršene posebne istražne radnje, iz čega proizilazi zaključak da branilac niti nema suštinskih prigovora u pogledu samog sadržaja i predmeta navedene naredbe, iz kojih razloga se ovakav njegov prigovor ima odbiti kao neosnovan.

Takođe, ovo Vijeće nalazi neosnovanim prigovore odbrane koji se odnose na činjenicu da je „policija“ predmetnu drogu zamijenila nekom drugom supstancom, zbog čega je ostalo nejasno ko je i kada odlučio, po čijoj naredbi i iz kojih razloga je odlučeno da se „kokain“ zamijeni nekom drugom supstancom, te je tako prekid prijevoza i isporuke predmeta krivičnog djela „simuliranom“ zamjenom supstance prekinuo radnju odnosno kontinuitet izvršenja krivičnog djela, te samim tim nije ni ostvareno biće krivičnog djela, jer nema izvršioca krivičnog djela „nelegalnog uvoza“, te se preuzimalac mogao optužiti jedino za pokušaj krivičnog djela, uz dokaze koji su prezentovani.

Po ocijeni Vijeća, ovdje je prije svega potrebno obratiti pažnju na Zakon o ratifikaciji Konvencije Ujedinjenih Naroda protiv nezakonitog prometa opojnih droga i psihotropnih supstancija (u daljem tekstu Konvencija), i to na član 11. stav 3. u kojem se navodi: *„Nezakonite pošiljke za čiju se kontroliranu isporuku postigne dogovor mogu se, uz saglasnost zainteresiranih stranaka, uhvatiti i može se dopustiti da nastave put sa cpc.jnim*

drogama ili psihotropnim supstancijama nedirnutim ili uklonjenim ili zamjenjenim u cijelosti ili djelimično". Dakle, u skladu sa navedenim zakonskim članom, dozvoljeno je da se opojna droga zamijeni u cijelosti ili djelimično sa drugom neškodljivom supstancom, što je u konkretnom slučaju i učinjeno, a što optuženi nisu znali. Osim toga, obzirom da je Tužilaštvo BiH bilo obaviješteno od strane ovlaštenih službenih osoba Njemačke, da je postojala naredba donijeta od strane tužioca u Frankfurtu za provođenje posebnih istražnih radnji, da je Tužilaštvo BiH posjedovalo istu takvu Naredbu izdatu od strane Suda BiH, kao i da su zainteresirane strane, u konkretnom slučaju Njemačka, koja je započela praćenje i obavijestila nadležne organe BiH i Bosna i Hercegovina, bile saglasne da se izvrši zamjena u skladu sa Konvencijom, jasno je da se u konkretnom slučaju nije radilo ni o kakvom simuliranju, nego o zamjeni predmeta krivičnog djela tokom kontrolirane isporuke, a sve uz saglasnost postupajućeg tužioca.

Dakle, iz svega naprijed navedenog, jasno je da je zamjena opojne droge izvršena u skladu sa pozitivnom zakonodavstvom, te da niti u jednom trenutku ovlaštene službene osobe Državne agencije za istrage i zaštitu, na taj način nisu prekinule radnju, odnosno kontinuitet izvršenja krivičnog djela, jer optuženi nisu znali za bilo kakvu zamjenu i sa zamjenjenom materijom su postupali kao sa kokainom, u kom pravcu je i bio usmjeren njihov umišljaj. Stoga se svaki prigovor branioca iskazan u ovom smjeru ima odbiti kao neosnovan.

Osim toga, kao neosnovanim se ukazuje i prigovor branilaca da je opis radnji u biću krivičnog djela (član 195. KZ BiH) koje se optuženom stavlja na teret različit, te da svaka od tih radnji (prodaja, prenos, nudenje na prodaju, kupnja, prevoz, posredovanje, slanje, isporuka, izvoz) mora biti učinjena, dovršena da bi se ostvarila bitna obilježja djela. Ovo prije svega zbog činjenice da je optuženom na teret stavljeno počinjenje krivičnog djela Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ BiH-1. Dakle, inkriminisanje radnje ovog krivičnog djela su postavljene alternativno. Radi se o mogućim radnjama, te je u konkretnom slučaju za postojanje ovog krivičnog djela, dovoljno da optuženi izvrši ma koju od alternativno postavljenih radnji, a ne da svaka od navedenih radnji mora biti učinjena, odnosno ostvarena da bi se radilo o predmetnom krivičnom djelu. Pored toga, valja naglasiti da je u konkretnom slučaju optuženi Hamzić oglašen krivim zato što je postao član organizovane grupe ljudi koja je formirana radi međunarodne prodaje, prijenosa, isporuke opojne droge kokain, nabavljene iz Republike Paragvaj, zbog čega e se prigovor branioca u ovom smjeru ima odbiti kao neosnovan.

U odnosu na činjenicu da je sud u pobijanoj presudi poklonio vjeru iskazu svjedoka Arifa Adilovića datoj u istrazi, a ne onoj datoj na glavnom pretresu, odbrana smatra da je ovakav postupak suda nelogičan, iz razloga što je svjedok Adilović promijenio iskaz u pogledu pojedinačnih radnji optuženog Hamzića, ali je izričito naznačio razloge zbog čega je postupio tako. Takođe, po navodu žalbe, u odnosu na tvrdnju da je optuženi Hamzić pomogao pri preuzimanju paketa, sud zanemaruje kazivanje svjedoka Buljubašića koji je u

1 Član 195. stav 1. KZ BiH: Ko neovlašteno vrši međunarodnu prodaju ili prijenos ili nudi na prodaju ili radi prodaje kupuje, drži, prevozi ili prenosi, ili posreduje u međunarodnoj prodaji ili kupovini, šalje, isporučuje, uvozi, izvozi ili na drugi način neovlašteno stavlja u međunarodni promet supstance ili preparate koji su propisom proglašeni opojnim drogama, kaznit će se kaznom zatvora od najmanje tri godine.

Član 195. stav 2. KZ BiH: Ko organizira grupu ljudi radi učinjenja krivičnog djela iz stava 1. ovog člana, ili ko postane članom takve organizirane grupe ljudi, kaznit će se kaznom zatvora najmanje pet godina.

cijelosti potvrdio kazivanje svjedoka Adilovića da je Hamzić samo dodao skalpel i da nije bio u prostoriji gdje se paket otvarao.

I ove žalbene prigovore Vijeće nalazi neosnovanim. Prije svega, sud je u pobijanoj presudi detaljno i argumentovano obrazložio iz kojih je razloga poklonio vjeru iskazu svjedoka Adilovića, datom u istrazi, a ne na glavnom pretresu. Pa tako sud u pobijanoj presudi jasno navodi da su svjedoci Adilović i Memović, za isto krivično djelo, sa Tužilaštvom sklopili sporazum o priznanju krivnje i pravomoćno osuđeni, optuženi Adilović na kaznu zatvora u trajanju od 2 godine i 3 mjeseca, a optuženi Memović na kaznu zatvora u trajanju od 3 godine i 3 mjeseca. S tim u vezi, sud u pobijanoj presudi pravilno nalazi da su navedeni svjedoci prilikom svjedočenja na glavnom pretresu u predmetu protiv optuženog Hamzića, bili u prilici da izmjenjenim iskazima pomognu optuženom Hamziću, bez bilo kakve opasnosti po svoj položaj, pokušavajući da svojim iskazima doprinesu oslobađanju optuženog Hamzića krivične odgovornosti, prikazujući cijeli slučaj na način po kojem ovaj optuženi ni na koji način nije doprinijeo izvršenju predmetnog krivičnog djela. Pored toga, činjenice koje su opredijelile prvostepeni sud da pokloni vjeru iskazu svjedoka iz istrage, su upravo one koje se odnose na to da je svjedok Adilović u izjavama iz istrage detaljno opisao tok događaja i radnje koje je poduzimao kako on, tako i osuđeni Memović i optuženi Hamzić, kao i one koje se odnose na to da su iskazi ovog svjedoka iz istrage potkrijepljene i drugim dokazima, kako subjektivne, tako i objektivne prirode. S tim u vezi, ovo Vijeće nalazi ispravnim stanovište prvostepenog suda da kao vjerodostojne i komplementarne sa ostalim izvedenim dokazima prihvati izjave svjedoka-saoptuženih Adilovića i Memovića datih tokom istražnog postupka, dok je njihove iskaze sa glavnog pretresa pravilno našao očigledno iskonstruisanim u cilju ekskulpacije optuženog Adnana Hamzića.

Ovo Vijeće takode nalazi neosnovanim prigovor branioca da sud zanemaruje kazivanje svjedoka Buljubašića koji je u cijelosti potvrdio kazivanje svjedoka Adilovića, u pogledu tvrdnje da je optuženi Hamzić pomogao pri preuzimanju paketa, kojom prilikom je svjedok Buljubašić naveo da je Hamzić samo dodao skalpel i da nije bio u prostoriji gdje se paket otvarao.

Prije svega, prvostepeni sud je obrazložio, sa kojim obrazloženjem se u potpunosti složilo i ovo Vijeće, zašto nije poklonilo vjeru iskazu svjedoka Adilovića datog na glavnom pretresu, te to obrazloženje ovo Vijeće neće ponovo ponavljati. Osim toga, neosnovan je prigovor branioca da sud zanemaruje kazivanje svjedoka Muamera Buljubašića, iz razloga što je sud u pobijanoj presudi na strani 14, jasno obrazložio na koji način i u kom pogledu je cijenjen iskaz navedenog svjedoka. Pa se tako navodi: „*Svjedok događaja opisuje sa stanovišta lica koje nije imalo bilo kakva saznanja o spornim događajima, koje je u cijelosti zatečeno ulaskom policije, što i sam potvrđuje, te nije ni za očekivati da je ovaj svjedok mogao zapaziti sitnije detalje, zapamtiti kretnje optuženog Hamzića i slično*“. Dakle, iskaz navedenog svjedoka je cijenjen, no po pravilnoj ocijeni prvostepenog vijeća, njime nije ukazano na drugačije stanje stvari od onoga utvrđenog provedenim dokazima Tužilaštva.

Prema tome, pažljivom analizom pobijane presude, prema prigovorima koji su izneseni u žalbi branilaca optuženog, Vijeće nalazi da nema osnova za tvrdnju da je prvostepena presuda zahvaćena bitnom povredom odredaba krivičnog postupka u obliku na koji žalba ukazuje, odnosno da je zbog navedenih nedostataka pobijana presuda nerazumljiva, protivrječna sama sebi i razlozima presude, te da ne navodi razloge o odlučnim činjenicama.

Svi dokazi na kojima je zasnovana pobijana presuda, uključujući i Naredbu suda za sprovođenje konkretne posebne istražne radnje, čiju zakonitost pribavljanja žalba osporava i na istoj zasniva tezu postojanja bitne povrede, su pravilno i zakonito pribavljeni, tj. potpuno u skladu sa odredbom člana 10. ZKP-a BiH, te ih je sud shodno odredbi člana 281. stav 2. ZKP-a BiH savjesno cijenio, kako pojedinačno tako i u vezi sa ostalim dokazima i na osnovu takve ocjene izveo pravilan zaključak o dokazanosti bitnih činjenica.

Argumentima žalbe branilaca optuženog nije dovedena u pitanje ni pravilnost činjeničnih utvrđenja pobijane presude. Sve odlučne činjenice prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio, dajući o tome jasne, određene i za ovo Vijeće prihvatljive razloge. Izneseni argumenti i tvrdnje žalbe nisu osnovani jer nemaju činjeničnu podlogu u izvedenim dokazima i to iskazima svjedoka, prvenstveno svjedoka prikrivenih istražitelja, drugih svjedoka optužbe, potom i svjedoka odbrane, te u velikom broju izvedenih materijalnih dokaza. Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je pravilno primjenio i krivični zakon i optuženog za predmetno krivično djelo oglasio krivim.

V Žalba Tužilaštva BiH i odluka o krivičnopravnoj sankciji

U svojoj žalbi Tužilaštvo navodi da sud u pobijanoj presudi prilikom odmjeravanja kazne nije uzeo u obzir imovinsko stanje optuženog, što predstavlja otežavajuću okolnost koja može i treba uticati na visinu izrečene krivičnopravne sankcije, s obzirom da je optuženi kako se navodi u žalbi predmetno krivično djelo počinio sa direktnim umišljajem i ne zbog stanja potrebe, nego iz objesti i pohlepe. Takode se navodi da je sud trebao uzeti u obzir i očigledni nemar optuženog u pogledu potencijalnog ugrožavanja života i zdravlja ljudi do kojeg bi došlo stavljanjem u promet značajne količine od 1 kg kokaina, a čime bi takode bili ugroženi regionalni i unutardržavni napor i nastojanja pravosuda države BiH u sprječavanju i suzbijanju zloupotrebe opojnih droga.

Nasuprot tome, branilac u žalbi navodi da je nelogično da se optuženi Adnan Hamzić, naznačen sa najmanje utvrđenom kriminalnom količinom, osudi na najtežu kaznu, kao i da u pobijanoj presudi nije navedeno kakvu bi to korist optuženi Hamzić iz svega mogao imati, odnosno šta je motiv njegovog činenja. Odbrana u konačnici navodi da bi se zbog okolnosti koje se tiču, porodičnih i poslovnih prilika optuženog, izostanka štetne posljedice, ranije neosuđivanosti optuženog, svrha kažnjavanja mogla postići i ublaženom kaznom.

Razmatrajući žalbene prigovore, Vijeće je našlo žalbene prigovore tužioca iskazane u ovom smjeru, a koje se odnose na odluku suda o krivičnopravnoj sankciji, neosnovanim, a navode odbrane djelimično osnovanim. Naime, prvostepeno vijeće je prilikom odmjeravanja kazne optuženom, pravilno cijenilo kao olakšavajuće okolnosti: da se radi o porodičnom čovjeku, da je do sada neosuđivan, korektno ponašanje pred sudom, te činjenicu da je optuženi izuzetno osviješten građanin što se ogleda u činjenici da isti finansijski pomaže mnoga udruženja građana, ali po mišljenju ovog Vijeća, istima nije dao dovoljan i pravilan značaj. S tim u vezi, ovo Vijeće na osnovu ukupne ocjene svih okolnosti pod kojima je djelo učinjeno, kao i stepena krivične odgovornosti optuženog, te ocijene navedenih olakšavajućih okolnosti uz napomenu da otežavajuće okolnosti nisu utvrđene, nalazi da će se kaznom zatvora od 3 (tri) godine u potpunosti ostvariti svrha kažnjavanja propisana u članu 39. KZ BiH, kako specijalne tako i generalne prevencije. Pri tome je vijeće imalo u vidu i kvantum

preduzetih radnji optuženog Hamzića u odnosu na broj i značaj radnji ostalih članova organizirane grupe u izvršenju djela iz stava stava 1 člana 195 KZ BiH, radi čijeg učinjenja je grupa i osnovana, kao i kazne koje su za iste izrečene ostalim članovima grupe (ne zanemarujući ni to da su one rezultat zaključenih sporazuma, ali ni raniju osuđivanost nekih od njih i druge okolnosti koje su cjenjene prilikom odmjeravanja), te je djelimičnim uvažavanjem žalbe branilaca optuženog, odlučilo kao u izreci ove presude, a na osnovu odredbe člana 314. stav 1. ZKP BiH.

ZAPISNIČAR:

Anida Saračević

**PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA**

Mirza Jusufović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.